

[Statsministeren.]

er, man plejer at sige. Skal der lukkes eller bremses for Tilgangen til Universitetet, saa er der sikkert ogsaa nogle af de saakaldte mere bemidlede Folks Børn, som vilde have godt af at undgaa at spille deres Tid paa Universitetet. (Holstein: Hør! Det er jeg enig med Dem i). Ja, men det sagde det ærede Medlem ikke forleden, det var kedeligt. Nej, det ærede Medlems gode Villie kom frem i hans omhyggeligt udarbejdede Tale her forleden, hvori det Gang paa Gang hed, at det var mindre bemidlede Folks Børn, man skulde sørge for at hindre i at spille deres Tid o. s. v. Jeg siger til det ærede Medlem: Den gode Villie er forstaaet; men for Tiden er der lukket for reaktionære Skoleplaner her i Landet.

Der var ogsaa et andet Punkt i det ærede Medlems Tale, som gav et rart Bidrag til Forstaaelse af det ærede Medlem. Det ærede Medlem forsikrede, at med Hensyn til sociale Love var han at træffe, hvor han altid havde været. Men saa kom den talende Tilføjelse: Hvis I vil forbedre Kaarene for de gamle og for Invaliderne ved at fratage Formueejerne Madsen-Mygdals Skattelettelse, saa vil jeg ikke være med. Tak for Oplysningen!

Det ærede Medlem talte i svundne Tider drabeligt — vel at mærke *talte* drabeligt — mod Venstres Nedsikring, den, der gav Penge til Milliongaven til Formueejerne; men naar det, der af det ærede Medlem betegnedes som Uret, skal føres tilbage, saa vil det ærede Medlem ikke være med; hvis Millionærerne skal afgive Retten til Udbyttet af den Nedsikring, som han selv fordømte, saa vil han ikke være med. Det var en ejendommeligt Logik; det var en grim Selvfalsloring.

Det ærede Medlem ofrede dernæst en stor Del af sin Tale paa Affæren Arendrup, en Affære, der, som det er fremhævet fra alle Sider, er en for Embedsstanden og for Staten i høj Grad beklagelig Affære og en Affære, som det vilde være rimeligt, om man søgte at drage Lære af, saaledes at man indretter sig anderledes i Fremtiden end hidtil, uden at gøre denne Begivenhed hverken større eller anderledes omfattende, end den efter sin Natur desværre er. Men derom kan der jo formentlig ikke blive Enighed, i alt Fald ikke med det ærede Medlem Hr. Holstein. Det ærede Medlem var ikke smaalig i sin Tale, det vil sige med grove Sigtelser og med forkerte Slutninger og med Misbrug af Udtalelser. Det ærede Medlem, der ellers er saa nobel, kunde jo godt have vist denne

Noblesse uden den anden Risiko end den, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller senere kom ham i Forkøbet. Jeg har jo ikke det ærede Medlems høje Uddannelse, fra hvilken de mindre bemidlede helst skal holdes ude. Jeg hører vist til den Kategori, som han betegnedes som staaende paa Højde med Gennemsnitsakademikeren. Men trods denne min Mangel synes jeg alligevel, at jeg har en levende Følelse af, at det, det ærede Medlem her præsterede, var hverken smukt eller smagfuldt. Jeg synes, at selv om man staa saa højt, som det ærede Medlem gør baade i den ene og den anden Henseende, kan man godt vise et vist Maadehold med sine Domme, saa længe en Undersøgelse ikke er afsluttet, og saa længe den anklagede hverken er blevet spurgt eller har haft Adgang til at svare.

Det ærede Medlem vendte sig særlig imod mig, vistnok særlig fordi jeg ikke paa Forhaand havde villet deltage i Udleveringen af en Syndebuk. Det ærede Medlem bebrejdede mig visse Udtalelser, jeg har fremsat. Jeg har først sagt, at man kan ikke lade andre undgælde for en Tyvs Forbrydelser; og senere har jeg sagt, at man ikke kan afskedige en Embedsmand uden Grund. Den første Udtalelse blev fremsat umiddelbart efter Tyvens Selvmord, altsaa inden nogen Art af Undersøgelse overhovedet var foretaget; man forlangte imidlertid Syndebukken udleveret allerede den Gang, og da sagde jeg: Foreløbig holder vi os til Tyven, og lad os ikke glemme, at det, der er sket, er, at en Embedsmand har bedraget Staten. Det er det konkrete og det vigtige i første Linie. Den anden Udtalelse har jeg fremsat, da det var oplyst, at Arendrup havde stjaalet ogsaa af Kontorholdskassen og ogsaa var Falskner, men længe før Revisionen var tilendebragt. Jeg ved ikke, hvad andre mener; men jeg mener fremdeles, hvad jeg har sagt: skal en Embedsmand afskediges, saa skal der være gyldige Grunde derfor; og de skal foreligge oplyst og bevist; det er ikke nok, at en Højrejournalist Kl. halv eet om Natten ringer mig op og forlanger, at nu skal jeg erklære, at Dalhoff skal afskediges. Det er ikke for mig Grund nok til at afskedige en Embedsmand. Der kræves og maa kræves mere, i alt Fald af dem, der har Ansvaret. Men det ærede Medlem Hr. Holstein kan vist nøjes med mindre.

Om Sagen selv skal jeg fornuftigvis ikke udtale mig. Jeg minder blot om, at Arendrup blev ansat som Kassebetjent, jeg tror i 1920, altsaa ikke af den efterstræbte Departementschef Dalhoff; at Krigsforsikringens